

Arrest

nr. 104 557 van 6 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregel de prioritaire behandeling van zijn schorsingsverzoek te vorderen dat gericht is tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82, 39/84 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juni 2013 om 16 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN MAELE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam samen met zijn moeder en broer het Rijk binnen en zijn moeder diende op 14 juni 2000 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd niet ingewilligd.

1.2. Op 6 juni 2001 diende verzoekers moeder een aanvraag in om, in toepassing van het toenmalig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 24 september 2009 verzoeker, zijn moeder en zijn broer tot een verblijf van onbeperkte duur te machtigen.

1.4. Op 15 mei 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij, in toepassing van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, een einde wordt gesteld aan het verblijf van verzoeker. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“Art. 13 § 2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 14.06.2000 doet de moeder van betrokkene een asielaanvraag voor zichzelf en haar minderjarige kinderen, [M. A.] en [M. G.]. Zij beweerde de Azerische nationaliteit te bezitten, maar van Armeense origine te zijn. Ze was gehuwd met een persoon van Azerische origine. Het gezin leefde samen in Azerbeidzjan en ook haar kinderen zouden de Azerische nationaliteit hebben.

In 1990 zouden betrokkenen Azerbeidzjan hebben verlaten. Ze zouden gevlucht zijn naar Armenië, waar zij de vluchtelingenstatus zouden hebben verkregen. Toen de Azerische origine van betrokkenes vader werd ontdekt kregen de betrokkenen ook in Armenië problemen. Nadat de vader van de betrokkene werd meegenomen door de politie heeft het gezin niets meer van hem vernomen. De betrokkenen werden bedreigd en besloten hierop te vluchten. Op 21.02.2001 neemt de dienst vreemdelingenzaken een negatieve beslissing betreffende hun asielaanvraag. De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) d.d. 21.02.2001 werd op 07.08.2001 bevestigd door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Op 07.09.2001 diende de betrokkene een beroep in tegen de beslissing van het CGVS d.d. 07.08.2011 bij de Raad van State (RVS), en dit beroep werd verworpen door de RVS op 15.07.2002.

Op 20.11.2001 doen de betrokkenen een aanvraag tot regularisatie op basis van het art. 9.3. De betrokkenen verwijzen hierbij naar de duur van hun asielprocedure en het beroep dat hiertegen werd ingediend bij de RVS, hetwelk ten tijde van de aanvraag tot regularisatie nog steeds hangende was. Verder wordt verwezen naar het feit dat de betrokkenen hun best doen om zich te integreren, en het feit dat hij en zijn broer school lopen in België. En verder beweert de raadsman van de betrokkene: “Betrokkene, moeder houdt zich intens bezig met de opvoeding en begeleiding van haar schoollopende kinderen”.

In 2009 werden de betrokkenen geregulariseerd omwille van de duur van het geheel van de procedures dat door hen werd ingediend. Op 24.09.2009 wordt aan de betrokkenen een machtiging tot verblijf van onbepaalde duur toegekend en op 19.10.2009 worden de betrokkenen in het bezit gesteld van een B kaart geldig tot 07.10.2014.

Na de regularisatie komen zowel betrokkene als zijn broer in de gevangenis terecht. [G.] werd veroordeeld voor een gevangenisstraf van 10 maanden voor het toedienen van opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeval tot gevolg.

Op 02.02.2011 doen de betrokkenen een aanvraag tot correctie van hun individuele gegevens. De moeder van de betrokkene legt hierbij een Armeens Paspoort voor dat reeds verlopen is. Het paspoort werd aan de betrokkene afgeleverd op 16.12.1996 en was geldig tot 16.12.2006. Op 23.03.2011 ontvangen onze diensten nog enkele bijkomende documenten zijnde: een kopie van verschillende pagina's van het paspoort van de moeder van de betrokkene, die niet eerder aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelegd; een individualiteitsattest voor zijn moeder en de geboorteaktes van betrokkene en zijn broer. In gevolge deze aanvraag worden aan betrokkenen verschillende documenten gevraagd die hun identiteit en nationaliteit kunnen bewijzen. De betrokkene bezorgt ons op 29.02.2012 een attest van de ambassade waarop het volgende verklaard wordt: “ Le service consulaire de l' Ambassade de la Republique d' Armenie auprès du Royaume de Belgique

certifie, suite à la demande de madame [M. A.], née le 11.11.1970, qu' elle est, des sa naissance de nationalité arménienne".

Hiermee vervalt praktisch geheel het asielrelaas van het gezin in het ledige. Uit het paspoort van mevrouw [A.], alias [P.], kunnen we niet alleen afleiden dat zij gelogen heeft over zowel haar identiteit als haar nationaliteit; maar ook dat ze reeds in het bezit was van een geldig internationaal paspoort op het moment dat er een asielaanvraag werd ingediend (paspoort afgeleverd in 1996 en geldig tot 2006); en eveneens dat zij de Schengenzone is binnengekomen in Italië, meer bepaald in Ancona.

Uit het attest dat de betrokkene voorlegde aan onze diensten op 29.02.2012 kunnen we afleiden dat de betrokkenen nooit Azerische nationaliteit hebben gehad. Uit de geboorteaktes van de betrokkene en zijn broer blijkt de identiteit en de nationaliteit van de vader van de betrokkene. De vader van de betrokkene had ook de Armeense en niet de Azerische nationaliteit, zoals de moeder van betrokkene beweerde bij haar asielaanvraag. De betrokkenen hebben de hele tijd volgehouden aan de frauduleuze verklaringen die werden afgelegd door hun moeder bij hun asielaanvraag. Ook de aanvraag tot regularisatie van het gezin werd ingediend onder een valse identiteit en nationaliteit voor alle leden van het gezin. Zelfs wanneer betrokkene meerderjarig werd heeft hij nagalaten om zijn ware identiteit en nationaliteit kenbaar te maken aan onze diensten, in het kader van zijn hangende aanvraag tot regularisatie. Betrokkene werd meerderjarig nog voor zijn verblijf geregulariseerd werd en is derhalve zelf mede verantwoordelijk voor de door het gezin gepleegde fraude.

Wat betreft de binnenkomst van het gezin in Italië en het feit dat aan de betrokkenen een visum werd afgeleverd door de Franse ambassade kan worden gesteld dat, Frankrijk verantwoordelijk zou geweest zijn voor de afhandeling van de asielaanvraag van de betrokkenen, indien we hadden geweten dat aan betrokkenen een visum werd afgeleverd voor de Schengenzone door de Franse ambassade. Het feit dat de Belgische asielinstanties hun asielaanvraag hebben behandeld is dus enkel te wijten aan het feit dat betrokkenen systematisch informatie hebben achtergehouden voor de Belgische autoriteiten gedurende hun verblijf in België.

Door het achterhouden van hun ware identiteit, nationaliteit en vluchtmotieven, alsook van de identiteitsdocumenten in hun bezit, hebben de betrokkenen bovendien geprobeerd de Belgische asiel- en migratie instanties bewust te misleiden, met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. De ware toedracht van de door de betrokkenen gepleegde fraude kwam pas aan het licht wanneer zij hun werkelijke identiteit en nationaliteit hebben prijsgegeven. Hierdoor hebben zij de Belgische Asiel en migratie-instanties verhinderd een beslissing te nemen die met alle factoren rekening hield. Bovendien heeft het gezin door de volgehouden leugens, zowel de Belgische asiel- als migratie instanties trachten te misleiden, en dit zowel betreffende hun vluchtmotieve[n] als betreffende hun identiteit en nationaliteit, waardoor ze de duur van de door hen ingestelde procedures zelf in stand hebben gehouden. Hun langdurig verblijf in het rijk en de integratie die hieruit zou voortvloeien, en de scolariteit van de betrokkene, werd enkel mogelijk middels hun langdurig volgehouden leugens betreffende zowel hun vluchtmotieven, hun identiteit als hun nationaliteit.

In navolging van het bovenvernoemde wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe "fraus omnia corrumpit" dient het recht op verblijf van de betrokkene te worden ingetrokken."

1.5. Verzoeker diende op 11 februari 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan zijn verblijf.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Artikel 39/85, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt."

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker op 23 mei 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering werd ter kennis gebracht. Verzoeker is administratief van zijn vrijheid beroofd en een repatriëring naar zijn land van herkomst is gepland op 9 juni 2013. Het kan derhalve niet ter discussie worden gesteld dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Verweerder werpt op dat verzoeker pas elf (de facto twaalf) dagen nadat hij van zijn vrijheid werd beroofd, en dus niet binnen de vijf dagen, een vordering instelde om zijn reeds ingediende verzoekschrift tot schorsing bij hoogdringendheid te laten behandelen en derhalve niet alert heeft gereageerd. De Raad wijst erop dat, los van het feit dat artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet nergens bepaalt dat verzoeker pas een ontvankelijke vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen kan instellen indien hij binnen de vijf dagen ageert, gelet op de complexiteit van de problematiek – waarbij verzoekers raadsman ervoor opteerde om ook een vordering tot schorsing bij hoogdringendheid die gericht is tegen een verwijderingsmaatregel in te stellen – en de ter terechtzitting toegelichte en niet door verweerder tegengesproken problematiek inzake het contacteren van een vrij gekozen raadsman vanuit een gesloten centrum, niet kan worden gesteld dat niet met de nodige spoed en diligentie werd opgetreden. Tevens moet worden geduid dat de vordering ruim voor de voorziene repatriëringsdatum werd ingesteld en geen dilatoir karakter heeft.

De verwijzing door verweerder naar artikel 39/82, § 4 tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin is bepaald dat wanneer tegen een beslissing een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend *“binnen de vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen”* de Raad in beginsel binnen een termijn van achtenveertig uur een uitspraak dient te doen, laat in voorliggende zaak ook niet toe vast te stellen dat de ingestelde vordering ter activatie van de reeds ingediende vordering tot schorsing laattijdig is. Voormelde bepaling legt namelijk enkel een verplichting op aan de Raad om binnen een door de wetgever bepaalde termijn een arrest te vellen.

2.2. Ingevolge artikel 39/85, tweede lid van de Vreemdelingenwet dienen de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen die er slechts op gericht is een eerder ingediend schorsingsverzoek bij voorrang te laten behandelen en deze reeds ingediende vordering tot schorsing samen behandeld en afgedaan te worden.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Ter zake dient te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

2.4.1. In zijn initiële verzoekschrift tot schorsing voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet.

Hij verschaft hierbij volgende toelichting:

“In de Bestreden Beslissing is op geen enkele wijze aangetoond dat verzoeker zelf valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd.

Hoogstens bewijst verweerder vervalsing of fraude door Mevr. [P.] gepleegd, doch geenszins slaagt zij er in het bijzonder opzet (wetens en willens) bedriegen in hoofde van verzoeker aan te tonen.

Als minderjarige kan verzoeker geen fraude worden verweten.

Noch minder bewijst verweerder dat verzoeker fraude zou hebben gepleegd of onwettige middelen zou hebben gebruikt... die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijft...

Zoals reeds onder middel 2 uiteengezet was verzoeker minderjarig ten tijde van de aanvragen asiel, regularisatie en dit gedurende de quasi ganse procedure.

Het is dus niet verzoeker, die handelingsonbekwaam was, doch hoogstens de moeder die mogelijks valse informatie heeft verstrekt.

Dat er sprake is dat het asioldossier van het gezin in het ledige valt door het paspoort van Mevrouw [A.], alias [P.], betekent nog niet dat het relaas van verzoeker vervalst.

Meer nog, zelfs al bewijst verweerder (quod certe non!) dat verzoeker bepaalde valse documenten zou hebben voorgelegd dan nog blijkt niet dat dit van doorslaggevend belang was om een verblijf te regulariseren.

Zoals verweerder zelf effectief erkent in haar bestreden beslissing is verzoeker gevlucht wegens de bedreigingen in Armenië. De vader van verzoeker werd o.m. door de Armeense politie meegenomen en nooit meer terug gezien.

Hieraan wordt niets afgedaan door de vermeende valse identiteit van de moeder van verzoeker.

Tevens erkent verweerder zelf dat de verblijfsmachtiging werd toegekend wegens de duur van de gehele procedure.

Het is dus geenszins zo dat de verblijfsmachtiging werd toegekend wegens doorslaggevende informatie die achteraf zou zijn vervalst.

Hieruit blijkt dan ook dat vermeende valse identiteit van moeder geenszins relevant is voor het dossier van verzoeker.

Verweerder toont overigens niet aan dat verzoeker zowel als minderjarige als op heden meerderjarige af wist van de vermeende valse informatie noch op heden nota bene op de hoogte is van de ware toedracht van het asioldossier van zijn moeder.

Voor de toepassing van het adagium 'fraus omnia corrumpit' dient fraude in hoofde van verzoeker te worden bewezen."

2.4.2. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet, dat de toepassing van het rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" beperkt, luidt als volgt::

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf."

De Raad merkt op dat verzoeker niet kan voorhouden dat hij zelf niet afwist van de valse informatie die aan verweerder werd verstrekt aangaande zijn identiteit, gelet op het feit dat hij zelf gedurende jaren van deze valse identiteit gebruik maakte en een verblijfstitel onder deze identiteit in ontvangst nam. Opdat verweerder toepassing zou kunnen maken van de in artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om een einde te stellen aan het verblijf van verzoeker dient evenwel tevens te blijken dat de fraude die verzoeker pleegde "*van doorslaggevend belang*" was voor de toekenning van de verblijfsmachtiging.

Uit een administratieve nota in het aan de Raad voorgelegde administratief dossier blijkt dat aan verzoeker louter een verblijfsmachtiging werd toegekend omwille van "*meer dan 9 jaar procedure*". Hierbij wordt verduidelijkt dat de asielpcedure werd opgestart op 14 juni 2000 en werd afgesloten op 7 augustus 2001, dat een procedure voor de Raad van State liep tot 15 juli 2002 en dat op 9 juni 2001 een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van het oude artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, werd ingediend en deze aanvraag in september 2009 nog niet was behandeld. In de instructie aan de burgemeester van Oostende tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister aan verzoeker heeft verweerder daarenboven aangegeven dat indien verzoeker

zijn identiteit niet kan bewijzen zijn naam op de hem af te geven elektronische kaart moet worden voorafgegaan door “Decl.”

Prima facie blijkt dus niet dat de precieze identiteitsgegevens van verzoeker van doorslaggevend belang waren voor de toekenning van een verblijfsmachtiging.

Voorts blijkt ook niet dat verzoeker zelf enige verantwoordelijkheid droeg voor de lange behandelingsduur van de door zijn moeder ingestelde procedures.

Verzoeker kan op het eerste zicht dan ook worden gevolgd in zijn standpunt dat verweerder geen toepassing kon maken van de door artikel 13, § 2bis van de Vreemdelingenwet geboden mogelijkheid om verzoekers verblijf te beëindigen.

Het middel is ernstig.

2.5. Wat betreft de vereiste dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, moet worden gesteld dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). De vaststelling dat een aangevoerd middel ernstig is kan evenzeer in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel (cf. W. WEYMEERSCH, “Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.” in G. DEBERSAQUES, M. VAN DAMME, S. DE CLERCQ en G. LAENEN (eds.), *Rechtsbescherming door de Raad van State 15 jaar procedurele vernieuwing*, Brugge, die Keure, 2004, 161).

In voorliggende zaak zet verzoeker uiteen dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat hij niet langer in België – het land waar hij sedert dertien jaar woont, waar hij al zijn bezittingen heeft en waar hij zijn maatschappelijke banden heeft – kan verblijven en hij zich naar Armenië – een land waarmee hij geen enkele band heeft en niet over opvangmogelijkheden beschikt – zal dienen te begeven.

Verweerder betoogt dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en benadrukt dat verzoeker fraude pleegde en dat hij kan worden beschouwd als een gevaar voor de openbare orde maar weerlegt hiermee verzoekers standpunt niet dat de bestreden beslissing aanleiding geeft tot een – in deze zaak evident – moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Er is bijgevolg voldaan aan de vereisten om de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf te schorsen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2013 waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

G. DE BOECK